

ANGYALFÉNY

ANGYALSORS
TRILÓGIA

CYNTHIA HAND

Dream
válogatás

Clara Gardner hónapokon át készült arra, hogy szembenézzon a látomásából ismert erdőtűzzel, mégsem tudott felkészülni a döntésre, amelyet a végzetes napon kellett meghoznia. A rendeltetését közel sem olyan egyszerű teljesíteni, mint ahogy gondolta, most pedig a Tucker iránt érzett szerelme és a Christianhez fűződő bonyolult érzelmei között őrlődik. Emellett egyre jobban megismeri az angyalok világát, a Jó és a Rossz közötti harcot, ráadásul szembe kell néznie egy szörnyű ténnyel: valaki, aki közel áll hozzá, hónapokon belül meg fog halni. A lány jövője csupa kérdőjel, egy dologban azonban biztos: a tűz csupán a kezdet volt.

Cynthia Hand a népszerű Angyalsors trilógia második kötetében fokozza az izgalmakat.

A lendületes stílus, a mozgalmas cselekmény és a meglepő befejezés garantálják, hogy az ifjúsági fantasy rajongói a második regényt is a szívébe zárják.

A trilógia harmadik része 2013 őszén fog megjelenni Angyalvágy címmel.

John Struloeff

CYNTHIA HAND

Cynthia Hand Idaho állam délkeleti részén született, ma férjével és két gyermekével Dél-Kaliforniában él. Az ottani Pepperdine Egyetemen oktat írásművészetet, amiből a Boisei Állami Egyetemen, majd a Nebraskai Egyetem lincolni tagozatán szerzett mesterdiplomát. Műzsája nincs, őrangyal azonban segíti. Az illetőt Busternek hívják, glória helyett cowboykalapot hord, a repülést viharvert kisteherautóval pótolja, és élvezettel javíttgatja Cynthia nyelvvtani hibáit.

Tudjon meg többet
a szerzőről és a trilógiáról:
www.cynthiahandbooks.com.
www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

MÉLTATÁSOK AZ ELSŐ RÉSZRŐL

ANGYALSORS

„Abszolút magával ragadó. Jó ideje nem akadt a kezembe ehhez fogható letehetetlen könyv.”

Richelle Mead, a *Vámpíradadémia* sorozat nagy sikerű szerzője

„Hand az angyalmítosz sodró erejű tolmácsolásával mutatkozik be. Gondosan megrajzolt háttérű, megnyerő és romantikus mese.”

Publishers Weekly

„Természetfölötti románc mennyei elemekkel.”

Kirkus

Tényleg döbbenetes ez a könyv: eredeti, egyáltalán nem olyan, mint az összes többi angyalos sztori, ami mostanság a tiniket veszi célba. Ennek igazi mélysége van, hol egy elfuserált hajfestést vagy hasonló csip-csup problémát feszeget, hol meg olyan szélsőségesen komolyat, mint amikor a hősnő azt igyekszik kideríteni, tulajdonképpen mit is jelent a látomása. Alig várom, hogy elolvashassam a következő részt.

Waterstones

Hand a köztünk élő angyalokról szőtt izgalmas történetet, amely hihetően hangzik, ugyanakkor a paranormális jelenségek iránt érdeklődőkhöz is szól.

Voice of Youth Advocates (VOYA)

Dream
válogatás

CYNTHIA HAND

— részlet —

1

HOVÁ TÚNT MIDASZ?

Harangvirág már nem kék. A tűz átváltoztatta Tucker kisteherautóját: az 1978-as Chevy most fekete, szürke és rozsdás narancssárga keveréke, ablakait kitörte a hőség, gumijai nincsenek, belül émelyítően megfeketedett, horpadt fém és szétolvadt műszerfal meg kárpitozás együttese. Ránézésre szinte hihetetlen, hogy néhány hete még imádtam ezzel a tragacssal furikázni, letekertem az ablakot, kidugtam az ujjaimat, hogy cirógassa őket a szél, és lopva Tuckerre sandítottam, mert egyszerűen jólesett ránézni. Itt történt minden, Harangvirág kopott huzatú, műhelyszagú ülésén. Itt lettem szerelmes.

És most a tűz martalékvá vált az egész.

Tucker meredten nézi Harangvirág maradványait, párás kék szemében szomorúság, fél kezét úgy nyugtatja a megperzselődött motorháztetőn, mint aki végleg elbúcsúzik. Megfogom a másik kezét. Amióta ideértünk, nem sokat szól. Egész délután a leégett erdőben kószáltunk, Midaszt kerestük, Tucker lovát. Valami azt súgta, szerencsétlen ötlet újra kijönni ide, nézelődni, de mikor Tucker megkért, hogy hozzam el, rábólintottam. Értem én – imádta Midaszt, nemcsak azért, mert rodeóbajnok csődör volt, hanem Tucker is jelen volt, amikor Midasz világra jött, figyelte első, remegő lépteit, felnevelte, idomította, és gyakorlatilag Teton megye összes lovaglőösvényét bejárta a nyergében. Tudni szeretné, mi történt az állattal. Szeretne pontot tenni az ügy végére.

Ismerem ezt az érzést.

Ma keresés közben egy jávorszarvas majdnem hamuvá égett tetemére bukkantunk, egy borzasztó pillanatig azt hittem, Midasz az, amíg meg nem láttam az agancsát. Egyebet nem találtunk.

– Sajnálom, Tuck! – mondom most. Tudom, hogy nem menthettem meg Midaszt, semmiképpen sem bírtam volna kiröpíteni Tuckert és egy kifejlett lovat aznap az égő erdőből, valahogy mégis úgy érzem, mintha én tehetnék Midasz pusztulásáról.

Tucker megszorítja a kezemet. Felém fordul, és mintha megjelenne a mosolygödröcske az arcán.

– Ugyan, ne sajnálkozz! – feleli. Átkarolom a nyakát, erre közelebb húz magához. – Inkább haragudhatnál rám, amiért ma idevonszoltalak erre a lehangoló helyre. Ünnepeknünk kéne, vagy valami. Végül is megmentetted az életemet.

Ezúttal igazán elmosolyodik, olyan szívet melengető szeretettel, hogy kívánni sem lehetne különbet. A nyakába kapaszkodom, kimondhatatlanul vigasztaló, ahogy az ajka mozog az enyémen, a szívdobbanását érzem a tenyeremen, jó, hogy ilyen erős és magabiztos ez a fiú, aki rabul ejtette a szívemet. Egy pillanatra teljesen elengedem magam, szinte elveszek Tuckerben.

Nem teljesítettem a rendeltetésemet.

Hiába próbálom elhessenteni a gondolatot, mégis ott motoszkál. Valami görcsbe rándul bennem. Hirtelen szélroham támad, és az eddig szemerklő eső is jobban rákezd. Három álló napja esik, már a tűz óta. Fázom, a nyirkos hideg áthatol a kabátomon. Köd gomolyog a megfeketedett fák közt.

A pokolra emlékeztet.

Borzongva húzódok el Tuckertől.

Te jó ég, orvoshoz kéne fordulnom.

Na persze. Mintha el tudnám képzelni, hogy agykurkászhoz szaladok a sztorimmal, leheveredem a díványára, azután elmesélem, hogy részben angyal vagyok, és mi, angyalvérűek mindannyian rendeltetéssel születünk, amelyet teljesítenünk kell, én viszont a rendeltetésem napján épp belebotlottam egy bukott angyalba. Az pedig kábé öt percre a szó szoros értelmében levitt a pokolba. És meg akarta ölni anyámat, de

egy szent varázsfény segítségével harcba szálltam vele. Azután el kellett repülnöm, hogy megmentsek egy fiút az erdő-tűztől, de mégsem mentettem meg. Tuckert mentettem meg helyette, és kiderült, hogy az első srác egyébként sem szorul megmentésre, mert ő is részben angyal.

Ja, valahogy az az érzésem, hogy ha elmeorvoshoz megyek, seperc alatt kényszerzubbonyban találom magam, és kezdhetem megszokni a vadiúj gumiszobámat.

– Mi baj? – kérdezi halkán Tucker.

Nem meséltem neki a pokolról, se a fekete szárnyúról, mert anyu azt mondja, aki tud a fekete szárnyúakról, az könnyebben magára vonja a figyelmüket, akárhogy működik is ez a dolog.

Sok mindenről nem meséltem neki.

– Semmi, csak egy kicsit...

Egy kicsit mi? Kicsit reménytelenül összezavarodtam? Kicsit teljesen kikészültem? Kicsit végleg megpecsételődött a sorsom?

– ...fázom – fejezem be a mondatot.

Átölel, a karomat dörzsölgetve próbál felmelegíteni. Egy pillanatra azt a nyugtalan, kissé megbántott arckifejezést látom rajta, amit olyankor szokott ölteni, ha tudja, hogy valamit elhallgattam előle, de felágaskodom, újra megcsókolom, egészen gyöngéden, a szája sarkában.

– Soha többé ne szakítsunk, jó? – mondom. – Azt hiszem, nem bírnám elviselni.

– Rendben! – lágyul el a tekintete. – Nincs több szakítás. – Na gyere! – fogja meg a kezemet, és visszavisz a leégett tisztás szélére, ahol a kocsim áll. Kinyitja nekem az ajtót, azután átszalad a jobb oldalra, és beszáll. Elvigyorodik. – Húzzunk innen a fenébe!

Tetszik, ahogy ezt mondja.

A pokolból már baromira elegendem van.

Ebben az évben egy egészen más lány ül az ezüstszínű Priusban, amely az első tanítási napon bekanyarodik a Jackson-völgyi középiskola parkolójába. Kezdjük azzal, hogy ez a lány szőke: hosszú, hullámos szőke hajába itt-ott alig észrevehető vörösés árnyalat vegyül. A haját a tarkóján szoros lófarokba kötve viseli, és szürke férfikalapot nyomott a fejébe, remélve, hogy ez kellően menő meg retró, így valamelyest eltereli a figyelmet a hajáról. Megfogta a nap, ha nem is kifejezetten barnult le, de határozottan pirosposzsgás. Ám ahogy a visszapillantó tükörbe kukkantok, nem a hajamról, és nem is a bőrömről ismerem magamra, hanem a szememről. Abban a tágra nyílt, szürkés-kék szempárban vadonatúj tudás tükröződik: jónak és rossznak tudása. Idősebbnek látszom. Bölcsőbbnek. Reménykedem, hogy a látszat nem csal.

Kiszállok a kocsiból. Fölöttem borús az ég. Változatlanul esik. Most is hideg van. Önkéntelenül a felhőket fürkészem, saját tudatomban kutatok bánatra utaló jel után, amely arról árulkodna, hogy ártó angyal ólálkodik a közelben, bár anyu azt

mondta, Samjeeza aligha ered mindjárt a nyomunkba. Sérülést okoztam neki, és úgy tűnik, a fekete szárnyúaknál eltart egy darabig a gyógyulás, ami azzal függhet össze, ahogyan a pokolban az idő telik. Egy nap ott ezer év, ezer év egy nap, vagy valami ilyesmi. Meg sem próbálok úgy tenni, mintha érteném. Egyszerűen örülök, hogy nem kell hanyatt-homlok menekülnünk Jacksonból, nem kell magam mögött hagynom az egész életemet. Legalábbis egyelőre nem.

Semmi gyanús jel, úgyhogy körülnézek a parkolóban, reménykedem, hogy meglátom Tuckert, de még nincs itt. Nincs más hátra, mint bemenni. Még egyszer megigazítom a filckalapot, és a bejárathoz indulok.

Vár a végzős évem.

– Clara! – kiáltja egy ismerős hang, mielőtt három lépést tehetnék. –Várj meg!

Megfordulok, és látom, hogy Christian Prescott kászálódik ki vadonatúj kisteherautójából. A kocsí fekete, óriási, a dísztárcsák csillognak, a farán TELJES TERHELÉS felirat. A régi kisteherautó, az ezüstsínű Avalanche, amelyik minden látomásomban a kép szélén álldogált, szintén kiégett az erdőtüzben. Aznap rájárt a rúd a kisteherautókra.

Megvárom, amíg Christian odakocog hozzám. A pusztalátványától fura, idegesítő érzés fog el, mintha kicsúszna a talaj a lábam alól. Legutóbb öt napja láttam, este a tornácunkon álltunk, mindketten csuromvizesen és koromtól maszatosan, próbáltuk összeszedni magunkat, hogy belépjünk a házba. Ren-

geteg örületes dolgot kellett tisztáznunk, de nem jutottunk a végére, és hiába is tagadnám, ez nem Christian hibája. Ő tényleg hívogatott. Az első pár napon rengetegszer, de amint megláttam a nevét a kijelzőn, megdermedtem, akár az egyszeri őzike a reflektorfényben, és nem vettem fel a telefont. Mire végül nekiduráltam magam, mintha egyikünk sem tudta volna, mit mondjon. Csak annyira futotta, hogy: „Szóval nem is kellett megmentened?” „Nem hát. És neked sem engem.” Félszegen neveltünk, mintha ez az egész rendeltetés csak valami beugratás lett volna, aztán meg mindketten elhallgattunk, mert hát tulajdonképpen mit is mondhattunk volna? Bocsi, elszúrtam, úgy néz ki, elbaltáztam az égi rendeltetésedet? Ezer bocs meg egy jegesmedve?

– Szia! – köszön Christian olyan hangon, mint aki kifuldadt.

– Szia!

– Jó a kalapod – dicsér, de a tekintete máris a hajamra vándorol, mintha a helyreállított szín minden találkozásunkkor megerősítené, hogy tényleg én vagyok a lány a látomásából.

– Kösz! – nyögöm ki. – Az inkognitóra hajtok.

– Inkognitóra? – ráncolja a homlokát.

– Tudod, a hajam miatt.

– Ja, persze – kap a lófarkból máris kiszabadult, rakoncátlan tinshez, már-már megérinti, de aztán begörbíti az ujjait, leejti a kezét. – Miért nem fested be újra?

– Próbáltam – lépek egyet hátra, és a fülem mögé kanyarítottam a kóbor tincset. – Egyáltalán nem fogja be a festék. Gőzöm sincs, miért nem.

– Rejtély – hümmög Christian, és a szája széle felkunkorodik abba a félmosolyba, amelytől tavaly egyből elolvadtam volna. Szívdöglesztő a srác. Tudja magáról, hogy szívdöglesztő. Én meg foglalt vagyok. Azt is tudja, hogy foglalt vagyok, mégis itt somolyog nekem, meg minden. Igyekszem nem gondolni az álomra, amely ezen a héten folyton visszatér, olyasformán, hogy úgy néz ki, az egész álomban egyedül Christian tart vissza attól, hogy teljesen becsavarodjak. Igyekszem nem gondolni az összetartozunk szóra, arra a szóra, amely régen a látomásomban mindig felhangzott bennem.

Nem akarok Christian Prescott-hoz tartozni.

Eltűnik a mosoly, ismét komoly a tekintete. Úgy látszik, mondani készül valamit.

– Majd még biztos találkozunk – mondom kissé talán derűsebben a kelleténél, és elindulok az épület felé.

– Clara, figyelj, várj csak! – szegődik a nyomomba. – Esetleg együtt ebédelhetnénk?

Megállok, rámeredek.

– Vagy mégse – mondja azon a fura, kilélegezve nevetős módján.

A szívem százhússzal kalapál. Már nem érdekel Christian, de a szívem sehogy sem veszi az adást. Basszus, basszus, basszus.

Hát igen. Van, ami változik, és van, ami nem.

A hajam mindenkinek feltűnik. Reménykedtem, hogy csöndben veszik tudomásul, kicsit súgnak-búgnak, pár napig pusmognak, azután annyi, de naná, hogy nem. Az első órám francia, két perce sem ülök benn, amikor a tanárnő leveteti a kalapot, és mintha atomvillanás következne.

– Nahát, milyen csinos a haja! – hajtogatja Miss Colbert, és nem sok híja van, hogy odajöjjön hozzám és megsimogassa.

Kitartok annál a mesénél, hogy anyu nyáron Kaliforniában talált valami hajbűvészt, akinek csillagászati összeget fizetett, hogy a narancssárga rémálomból vörösesszőke csodát varázsoljon. A délelőtt különösen mókás eleme, hogy mindezt középiskolásra lebutított franciasággal adom elő, úgy teszek, mintha nem beszélném folyékonyan a nyelvet. Még kilenc óra sincs, de már iszkolnék haza. Azután beülök emelt szintű matrekra, becsöngetnek, és az egész katasztrófa kezdődik előlről. Nézzenek oda, milyen csinos a haja! A harmadik óra rajz, ott majdhogynem odáig fajul a dolog, hogy mindenki engem meg a bámulatatos hajamat akarja megörökíteni.

De a negyedik óra, az emelt szintű állampolgári ismeretek még rosszabb. Christian is a teremben ül.

– Szia! – köszön rám ismét, ahogy láttára megtorpanok az ajtóban.

Miért is vagyok meglepve? A Jackson-völgyi középiskolába csak kábé hatszázan járnak, tehát nagy az esély, hogy közös

óránk legyen. Elvileg Tucker is felvette ezt az órát, ellenőriztem a névsorban.

Tényleg, hol a fenében marad ma délelőtt Tucker? Ha már itt tartunk, Wendyt sem látom sehol.

– Nem jössz be? – érdeklődik Christian.

Becsusszanok a melléte lévő padba, és toll meg füzet után kotorászom a táskámban. Mély lélegzetet veszek, lassan fújom ki, jobbra-balra forgatom a fejemet, így próbálom kilazítani a nyakamat.

– Hosszú a nap? – kérdezi Christian.

– Nem is sejted, mennyire.

Ebben a pillanatban fut be Tucker.

– Egész nap téged kerestelek – mondom, miközben birtokba veszi a másik oldalamon lévő padot. – Csak most értél a suliba?

– Aha. Gubanc volt a kocsival – feleli. – Az a vén csotrogány, amit a tanyán használunk, ma reggel nem akart beindulni. Ha a teherautómat tragacsnak tartottad, látnod kéne ezt a vackot.

– Egyáltalán nem tartottam tragacsnak Harangvirágot – jelentem ki.

Megköszörüli a torkát, elmosolyodik.

– Mit szólsz, hogy közös órára járunk, és idén még csak meg sem kellett vesztegetnem senkit.

– Miért, tavaly megvesztegettél valakit? – nevetek.

– Nem hivatalosan – ismeri el. – Nagyon szépen megkértem Mrs. Lowellt, aki az órabeosztást intézi, hogy írjon fel brit

törire. Ráadásul az utolsó percben, vagyis tíz perccel az óra előtt. Nem jött rosszul, hogy jóban vagyok a lányával.

– De miért...?

– Helyes vagy, amikor lassan kapsz – neveti el magát.

– Miattam? Ki van csukva. Hiszen utáltad a beképzelt kaliforniai csajszi, aki lefitymálta a kocsidat.

Vigyorog.

– Tiszta örült vagy – ingatom a fejemet elképedésemben.

– Jé, azt hittem, aranyos és romantikus vagyok, meg minden.

– Persze. Szóval jóban vagy Mrs. Lowell lányával? Hogy hívják? – kérdezem színlelt féltékenységgel.

– Allisonnak. Rendes csaj. Ő volt az egyik, akivel tavaly a szalagavatóra mentem.

– Csinos?

– Mindenesetre vörös hajú. Valahogy bejönnek nálam a vörös csajok. – Játékosan a karjába bokszolok. – Meg a kemény csajok is.

Ezen megint nevetnem kell, de hirtelen kellemetlen érzésem támad, olyan erős, hogy lehervad a mosoly az arcomról.

Christian.

Mostanában elő szokott fordulni ilyesmi. Rendszerint olyankor, amikor a legkevésbé számítok rá. Olyan, mintha belelátnék mások fejébe. Most például annyira élénken érzékelem Christian jelenlétét a másik oldalamon, mintha lyukat fúrna az oldalamba a tekintetével. A gondolatait nem tudnám szavakba

önteni, de az érzései világosak – észrevette, hogy egyáltalán nem esik nehezemre ez a fesztelen társalgás Tuckerrel. Szeretné, ha vele is ugyanígy viccelődnék, ha végre beszélni tudnánk egymással, végre helyreállna közöttünk a kapcsolat. Szeretne ő is így megnevettetni.

Ami azt illeti, ez a képességem totál szívás. Anyu empátiának nevezi, azt mondja, ritka ajándék angyalvérűeknél. Köszí szépen az ilyen ajándékot. Kíváncsi vagyok, nem veszik-e vissza valahol.

Tucker átnéz a vállam fölött, és mintha csak most venné észre Christiant.

– Mi a helyzet, Chris? Jól telt a nyarad? – kérdezi.

– Ja, fantasztikusan – feleli Christian, és a figyelme hirtelen átterelődik rólam valami erőltetett közönybe. – Hát neked?

Farkasszemet néznek, a tekintetek kakasviadala zajlik.

– Elképesztően – mondja Tucker kihívó hangon. – Ez volt életem legjobb nyara.

Kíváncsi vagyok, le lehet-e még iratkozni erről az óráról.

– Kár, hogy minden nyár véget ér egyszer – jegyzi meg rövid gondolkodás után Christian.

